

Çocuk

Cengiz Bahadır

1

Fatma, ona son bir kez sıkı sıkı sarılıp yanağından öptükten sonra iki eliyle minik yüzünü avuçlayıp gözlerinin içine baktı.

“Sen çok güçlü bir çocuksun, kardeşine iyi bak. Unutma, cennette beraberiz.”

2

Gökyüzü delinmişçesine yağmur yağıyordu ama bir gariplik vardı. Kıyafetlerine baktı. Ne ceketinde ne de pantolonunda tek bir yağmur damlası yoktu. Başını karanlık gökyüzüne çevirdi ama yüzüne çarpmasını beklediği yağmur damlaları her nasılsa ona dokunmadan yere düşüyordu. Rüya görüyor olmalıydı. Gözlerini açmaya çalıştı ama yapamadı. Başını zemine çevirdiğinde kız kardeşi Melek’i yerde kanlar içinde yatarken gördü. Vücudundan sızan kanlar zemindeki yağmur suyuna karışıp etrafında giderek genişleyen pembe bir göle dönüşüyordu. Eğilip iki eliyle sırtından tutarak kaldırmaya çalıştı. Başını geriye düşen Melek’in dudakları aralandı ve güçlkle, “Buraya kadar mış Aras, buraya kadar mış” diyebilirdi. Artık rüya gördüğünden emindi. Tekrar denedi.

Bu defa gözlerini açabilmişti ama yatağında değildi. Yağmur hâlâ yağıyordu ve artık sırlıslıkladı. Melek’in kanının bulaştığı ellerini, yağın yağmurla temizlemeye çalıştı ama damlalar eline çarpmıyordu. O sırada yere doğru çekildiğini hissedip ayaklarına baktığında bileklerine kadar çamura batmış olduğunu fark etti. Kendini kurtarmaya çalıştı ama bir ayağını yukarı kaldırırken diğeri batıyordu. Artık beline kadar çamurdaydı ve batmaya devam

ediyordu. Elleriyle kurumuş bir kök parçasını yakaladı. Kendini kurtarmak için var gücüyle asıldı ama kök, tutunduğu topraktan ayrıldı. Tam çamura gömülmek üzereyken Melek'in mezar taşını gördü. "Hayır!.." diye bağırdı ve kendini karanlıkta, yatağında oturur hâlde buldu. Nefes nefeseydi, gözünde yaşlar belirmişti.

Uzun zamandır çok az uyuduğundan neredeyse hiç rüya görmüyordu. Belki de görüyor ama hatırlamıyordu. Bu defa çok gerçek hissettirmişti. İki eliyle yüzünü avuçladığında parmakları gözyaşlarıyla ıslandı. Bir süre rüyasını düşündükten sonra kendini boş bir çuval gibi gerisingeri sırtüstü yatağa bıraktı. Tekrar rüya görürüm endişesiyle gözlerinin kapanmasına izin vermedi ve perde aralığından süzülen zayıf ışıkla aydınlanan tavana doğru boş boş baktı.

O sırada kedisi Mercan'ın sesini duydu. Ama miyavlamadan çok, acı iniltisi gibiydi. Yatakta hafif bir sarsılma hissetti. Mercan'ın yatağa zıpladığını anlamıştı. Minik adımlarının yatakta yarattığı titreşimler ona doğru yaklaşırken bir yandan da inilti benzeri sesler devam ediyordu. Aras'ın sevmek için uzattığı eli Mercan'ın karnına dokunduğunda minik dostu daha önce duymadığı bir ses çıkardı. Bir terslik vardı.

Hemen doğruldu ve yatağın kenarındaki elektrik düğmesine bastı. Karanlığa alışık gözleri ışıkla beraber kamaşmıştı ama yine de Mercan'ın gözlerinin neredeyse yarı kapalı ve acı çekiyor gibi olduğunu fark edebilmişti. Kedilerin pek sık hasta olmadıklarını, hasta olurlarsa da altından ciddi bir rahatsızlık çıkma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. İyi gözüküyordu. Yoksa... Bunun düşüncesi bile göğsünün sıkıştırmıştı.

Mercan'ı dikkatlice tutarak kucağına aldı. Kalbi her zamankinden daha hızlı atıyordu. Bir haftadır biraz durgun olduğunu fark etmiş ama iş güçten onunla ilgilenememişti. Periyodik veteriner randevusunu da iki ay geciktir-

diğinden kendini kötü hissetti. Mercan'ı yavaşça yatağa bırakıp hemen üzerine bir şeyler giydi. Balkona fırlayıp kedi taşıma sepetinin üzerindeki ıvır zıvırları âdeta fırlatarak yere attı ve getirip yatağın üzerine koydu. Mercan'ı elleriyle gövdesinin iki yanından nazikçe kavrayarak kaldırdı ve sepetin önüne bırakıp arkasından hafifçe iterek içeri girmesini sağladı.

İşıklı masa saatine baktığında, saat 7:35'i gösteriyordu. Beşiktaş'taki veteriner Sinan Bey'in en geç saat sekizde çalışmaya başladığını bildiğinden telefon etmeyi düşündü ama vakit kaybetmemek için yoldan aramaya karar verdi. Taşıma sepetini kaptığı gibi dışarı fırladı. Kapıyı çekip kilitlemeden merdivenlere yöneldi. Kapı kilidini kontrol etme nevrozu böyle zamanlarda sanki ona ait bir hastalık değildi. Apartman kapısından sokağa çıktığında yüzüne çarpan yağmur taneleri ona rüyasını hatırlatmıştı. İçindeki kötü bir şeyler olacak hissi yavaş yavaş büyüyordu. Hızlı adımlarla yüz elli metre kadar ileride park ettiği arabasına yöneldi. Bu sırada Mercan'ı sarsmamaya çalışıyor ve arada sepeti kaldırıp kontrol ediyordu.

Aracına binip onu yan koltuğa yerleştirdi ve emniyet kemerinin alt bandını kafesin önünden geçirerek yuvasına taktı. Öndeki çakarı kullanıp kullanmama konusunda kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra düğmesine bastı. Motoru çalıştırmasıyla gazlaması bir oldu. Anacaddeye yaklaşmışken sağındaki sokaktan birden önüne fırlayan araç yüzünden yaptığı ani fren sırasında refleks olarak sağ eliyle sepeti tutabilmiş ama Mercan'dan çıkan acı iniltisini önleyememişti. Trafik ışıklarında durduğu sırada telefonunu çıkararak veterineri aradı ve hoparlörü açıktan sonra konsoldaki telefon tutucuya koydu. Yeşil yandığında tekrar hareket etti ve seri bir manevrayla aracını en sol şeride aldı. Sinan Bey, Aras tam ümidini kaybetmek üzereyken altıncı çalışta telefonunu açmıştı.

“Günaydın Sinan Bey, Mercan iyi değil. Klinikte misiniz? Yoldayım.”

“Klinikteyim. Hayırdır, nesi var?”

“Bilmiyorum ama iyi değil.”

“Tamam bekliyorum sizi.”

“Beş-on dakikaya oradayım.”

Aras telefonu kapadıktan sonra tekrar hızlandı. Birkaç dakika sonra önü boş olduğu hâlde en sol şeritte aheste aheste giden Passat’ın arkasına dayandığında kendi kendine söylenmeye başladı.

“Bu geri zekâlılara kim ehliyet veriyor. Dikiz aynasına bile bakmaktan aciz.”

Sireni çalıştırmayı düşünürken aracın sinyal verip yavaşça sağ şeride geçmesiyle vites küçültüp gazlayarak yanından geçti. Sahil yolundan Beşiktaş’a doğru devam etti. Mercan’dan gelen seslerden aracın ani hareketlerinden bile etkilendiği belli oluyordu. Veterinerin bulunduğu sokağa geldiğinde aracını park etmek için boşluk aradı. Uygun bir yer bulamayınca sinirlenip normalde küçük bir arabanın bile paralel sığamayacağı boşluğa çapraz girip aracının sağ ön tekerini kaldırıma çıkararak park etti. Çakarı çalışır bırakıp Mercan’ın taşıma sepetini aldığı gibi veteriner kliniğine girdi.

Sinan Bey, onu kapıda bekliyordu. Her daim ütülü beyaz önlüğü, kalın kemik çerçeveli gözlüğü, boynuna asılmış stetoskopuyla veterinerden daha çok, dahiliye uzmanı gibi görünüyordu. Aras’ı görür görmez, “Böyle alalım” diyerek iç odaya yöneldi. Aras da peşinden takip etti ve sepeti muayene masasının yanındaki sehpaaya bıraktı. Kapağını açıp iki eliyle Mercan’ı dikkatlice kavrayarak muayene yatağına koydu. Mercan’ı gören Sinan Bey’in kırıksıklıklarla dolu yüzü asılmıştı. Eliyle Mercan’ın karnını yokladığında Aras’ın sabah duyduğuna benzer acı dolu sesler çıktı. Sinan Bey masanın yan taraftaki ultrasonun güç düğmesine basıp

önlüğünün ön cebinden çıkardığı gözlüklerini taktı. Steteskopunu eline alarak kulağına taktıktan sonra çanını Mercan'ın göğüs kafesinde gezdirmeye başladı. Birkaç dakika sonra Sinan Bey'in yüzündeki endişeli ifade bir miktar azalmıştı.

“Akciğerleri ve kalbinde sorun yok gibi.”

“Karnında sıkıntı var sanki.”

Sinan Bey, steteskopu masa üzerine bıraktıktan sonra ultrason cihazının tekerlekli arabasını kendine yaklaştırdı. Jel sürdüğü probu yavaşça Mercan'ın karnına yasladı. O sırada bir gözü Mercan'ın tepkilerindeyken bir yandan da ekrandaki siyah beyaz görüntüyü izliyordu. Mercan, birkaç zayıf inilti dışında hiçbir tepki vermeden yarı kapalı gözlerle vücuduna değen garip nesneye bakıyordu. Aras da bir şey anlıyormuşçasına ultrason ekranındaki hareketli görüntüyü izliyor, arada başını kaldırıp Sinan Bey'in yüzünde kendisini rahatlatıcak bir mimik yakalamaya çalışıyordu. Doğduğundan beri Mercan'ın tüm kontrollerini ve aşılarını yapan Sinan Bey ultrason probunu yerine koydu. Yüzü asılmıştı.

Aras sesi titreyerek sordu.

“Önemli bir şeyi var mı?”

Sinan Bey bir eliyle Mercan'ın başını okşarken gözlüklerinin üzerinden bakarak cevap verdi.

“Aras Başkomiserim, Mercan iyi değil. Karnında kitle var ve görüntüsü can sıkıcı.”

Aras dev bir mengenenin göğüs kafesini sıktığını hissetti.

“Nasıl Sinan Bey, kanser mi yani? Daha altı yaşında.”

“Öyle ama olabiliyor bazen. Emin olmak için bazı testler yapmamız gerekiyor. Umarım yanıliyorumdur.”

“Ne gerekiyorsa bir an önce yapın lütfen.”

“Sizin beklemenize gerek yok, öğleden sonra daha net bir şeyler söyleyebilirim. Sizi arar haber veririm.”

“Tamam Sinan Bey. Ben, İl Emniyet Müdürlüğü'ne top-

lantıya gidiyorum. Aradığınızda açamazsam mutlaka mesaj atın.”

“Merak etmeyin, bir şekilde haber veririm.”

Aras, Mercan’ın üzerine eğildi, ensesini okşadı ve iyice yaklaşip başını öptü. “İyileşeceksin oğlum merak etme” derken gözyaşlarına engel olamamıştı. Bir süre öylece kaldı ve sonra aniden doğrularak, “Sinan Bey, sizden haber bekliyorum” diyerek hızlıca dışarı çıktı.

Öğleden sonra Aras, Emniyet Müdürlüğü’nde şube müdürlerinin katıldığı toplantıda ceketinin sol cebinde sessizde bıraktığı telefonunun titrediğini hissetti. Karşısında İstanbul İl Emniyet Müdürü ve masanın diğer sandalyelerinde de tüm şube müdürleri vardı. Açma şansı yoktu. Telefon bir süre sonra sustu ve bu defa mesaj geldiğini gösteren kısa bir titreşim hissetti. Arayan büyük olasılıkla Sinan Bey’di. Telefonu ceketinin iç cebinden çıkarıp masa seviyesinin altına indirdi ve sol başparmağıyla parmak izini okutup hızlıca gelen WhatsApp mesajına baktı.

“Mercan’ın MR dahil tüm testlerini yaptık. İşiniz bitince buraya gelmeniz gerekli.”

Aras beyninden vurulmuşu dönmüştü. Bu mesaj hayra alamet değildi. Dev mengineenin göğsünü biraz daha sıkı-tığını hissetti. Toplantı boyunca o odada değildi artık. Bir ara ona söz verildiğinde de kem küm edip bir şeyler geveledi. Artık odadakilerin bu hâlini garipseyen bakışları da umrunda değildi. Zaman âdeta yavaşlamış, lanet toplantı uzadıkça uzamıştı. Emniyet Müdürü iyi akşamlar dilediğinde kapıdan fırladığı gibi koşar adımlarla otoparka giderek aracına bindi.

Sinan Bey’i aramaya korkuyordu. Oraya gidene kadar beklemeye karar verdi. Yolda hem Bahri hem de Nilay’dan arama gelmişti ama ikisine de cevap vermedi. Kliniğin önüne geldiğinde bulduğu ilk boşluğa park etti. Aracından indi ama adımları âdeta geri geri gidiyordu.